

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ **E.**, bývajúceho v P., 2/ **A.**, bývajúceho vo V., proti žalovaným 1/ **A.**, bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. J., advokátom so sídlom v N., 2/ **M.**, bývajúcemu vo V., 3/ **V.**, bývajúcemu vo F., 4/ **P.**, bývajúcemu v T., 5/ **A.**, bývajúcej v P., 6/ **V.**, bývajúcej v B., 7/ **M.**, bývajúcemu vo V., **o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 16 C 134/1995, na dovolanie žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. októbra 2007 sp. zn. 9 CoD 58/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava rozsudkom z 20. marca 2006 č.k. 16 C 134/1995-316 určil, že nehnuteľnosti v katastrálnom území V., parcela č. X. – roľa, Stará zem vo výmere 2981 m², pôvodne zapísaná vo vložke č. X., parcela č. X. – roľa, Stará zem vo výmere 3395 m², pôvodne zapísaná vo vložke č. X., parcela č. X. – roľa, Stará zem vo výmere 27755 m², pôvodne zapísaná vo vložke č. X., parcela č. X. – roľa, Stará zem vo výmere 14700 m², pôvodne zapísaná vo vložke č. X., parcela č. X. – roľa, Stará zem vo výmere 4187 m², pôvodne zapísaná vo vložke č. X., parcela č. X. – roľa, Stará zem vo výmere 15131 m², pôvodne zapísaná vo vložke č. vo vložke č. X., parcela č. X. – roľa, Stará zem vo výmere 20048 m², pôvodne zapísaná vo vložke č. X., parcela č. X. – roľa, Stará zem vo výmere 32043 m², pôvodne zapísaná vo vložke č. X., patria do dedičstva po poručiťeloch J., narodenému X., zomrelému X. a A., narodenej X., zomrelej X., ako bezpodielové spoluvlastníctvo manželov v celosti. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcov 1/, 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet súdu 1 000 Sk súdneho poplatku za odvolanie a nepriznal im

náhradu trov konania. Žalobe vyhovujúci výrok odôvodnil tým, že v konaní boli splnené všetky zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam vydržaním (§ 116 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb.), a preto určil, že tieto patria do dedičstva po poručiteľoch J. a A. ako bezpodielové spoluvlastníctvo manželov v celosti. Pokiaľ sa žalobcovia domáhali určenia, že do dedičstva patrí aj podiel 192/33036 zo spoločného lesa, v tejto časti žalobu zamietol z dôvodu, že nebolo preukázané, že by tento bol vnesený do JRD ako i že by právni predchodcovia žalobcov vstúpili do užívania lesa. O trovách konania rozhodol podľa § 150 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej 1/ Krajský súd v Trnave rozsudkom z 16. októbra 2007 sp. zn. 9 CoD 58/2006 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa nehnuteľností v katastrálnom území V. pôvodne zapísaných v pozemno-knižnej vložke č. X. ako parcela č. X. a v pozemno-knižnej vložke č. X. ako parcela č. X. a parcela č. X. potvrdil; žalobcom 1/, 2/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav a vec po právnej stránke správne posúdil. Poukázal na odôvodnenie prvostupňového rozsudku a konštatoval, že rozhodnutie ohľadne splnenia podmienok vydržania pri sporných parcelách č. X., X. a X. v katastrálnom území V. je vecne správne. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a poukazom na to, že žalobcovia si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná 1/ dovolaním, ktoré odôvodnila tým, že súdy dostatočne nevykonali dokazovanie na zistenie skutkového stavu, vykonané dokazovanie riadne nevyhodnotili a vec nesprávne posúdili po právnej stránke. Poukázala na to, že súdy pri rozhodovaní opomenuli závažnú skutočnosť, že zákonnú platnosť k prevodu nehnuteľností patriacich K. zabraňoval zákon č. 128/1946 Zb. Preto žiadala zrušiť rozsudok ako odvolacieho súdu tak i súdu prvého stupňa a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalobcovia 1/ a 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovoláním žalovanej 1/ nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej 1/ nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovanej 1/ by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu

odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dôvody (prípustnosti a opodstatnenosti) dovolania dovolací súd neposudzuje len podľa toho, ako boli slovne vyjadrené (naformulované), ale predovšetkým podľa obsahu tohto opravného prostriedku (§ 41 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.). Pri takomto posudzovaní dovolania je zrejmé, že žalovaná 1/ v danej veci namietla procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že vyjadrila nesúhlas s postupom súdov pri zisťovaní skutkového stavu veci ako i vyhodnotením vykonaných dôkazov.

Pokiaľ mala dovolateľka na mysli túto vadu konania, treba uviesť, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol už vo viacerých svojich rozhodnutiach, pokiaľ bolo rozhodnutie súdu vydané na základe neúplne zisteného skutkového stavu, neznamená to bez ďalšieho, že je daný dôvod prípustnosti v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. O procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, ktorá spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom, ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť, či dopĺňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38

ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 53/2000. Zo spisu nevyplýva, že by žalovanej 1/ bolo v konaní odňaté niektoré z uvedených procesných práv.

K námietke žalovanej 1/ uvedenej v dovolaní, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania, treba uviesť, že zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Rovnako je na tomto mieste potrebné uviesť, že procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá ani to, pokiaľ súdy svoje rozhodnutie založili na neúplných skutkových zisteniach. Nedostatočné skutkové zistenie má za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia súdu, samo osebe ale nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p.

V dovolaní sa odvolaciemu súdu vytýka, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K odňatiu možnosti dovolateľky pred súdom konať nemohli viesť ani právne závery, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia, lebo ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod

prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd svojím rozhodovaním neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Či už teda súdy napadnuté rozhodnutia založili na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci (pozn.: dovolací súd rozhodnutia z tohto aspektu neposudzoval), neodňali tým žalovanej 1/ možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovanej 1/ procesne neprípustné. Dovolací súd preto jej mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej 1/, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcom náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. júla 2008

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: